

see oli elektrilella märguandmine, et reissjate rong lähemast jaamast sõitma hõllab.

Rühud oli siis lahk rongi üks teisele waštus sõitmas. Sedagi ei olnud, kes sõidurongi oleks saanud hoiatada, ta pidi wagonite rongiga kottu põrfama. Nõma aimamata jõitluswad need õnnetumad otse surma suhu! Kuid waene Anna seda mõteldes omas südames tundis, kes jõuab seda seletada!

2.

Kui teewahht Märt Märtas naestest ja lapsest oli lahkunud ja oma tee läbikatsumist alganud, sammus ta aga ebatõe meduses edasi, pidi aga sagelaste sõigest jõuust maha toefama, et tuul teda mitte oskelt maha ei töötaks. Lateralat warjas ta oma kehaga tuule eest. Üksnes laterna abil oli tal tee läbikatsumine ja enese edasiminek võimalik. Aga ta teadis ka, et ta oma lateralat võis ukluda, sest see oli oige termise ilma tarmis tehtud. Väts llaas kaitses tuld ja funa õhku põlemise tarmis füllalt siisje peasis, et saanud ometi sõigefangem tuul tuld õra füritutada.

Aeg ajalt lõi Märtas tugeva frumindmiga rõõbaste pihto, et fatusda, kas mõni rõõbas mitte latfine mõi labtine ei ole; ja iga viie sammu järelle lahti ta laterna valgust hoolega tee peale paista, et näha, kes teel mingit tafistust ees ei ole.

Nõnda edasi minnes hajas ta juba oma tee piiri lõpule läbinema. Rühud oli veel tükile teed ees, mille läbikatsumisega ta hõlpsamalt lootis toime saada, sest siin oli üks säänaolu koht ja siis oli tee mäerinnakust läbi koeretud, nõnda ei tassel pool teed maaseinad seiswad, ülewäl õärt mõõda suured jämbed olaspuud. Seal lootis Märt vähe varju leida tuule waštus, et jälle hinga tagasi soots tömmata, sest alaline tuule lõõtsumine ja surumine selja tagasi, ei lahknuud õieti hingata. Juba oli ta teeläänaolu peale jõudnud, kust warjaw koeretud tee algas, seal kuuleb ta forraga suurt praginat ja tunneb, et mingi nägemata võim teda maha viiskab. Lateral weeris tal käsi, tulus lõnnial purus, tulj lõustus, ja Märti meeles mõistus faudus.

Kui funa ta nimastuses maas olnud, sellest ei saanud ta aru. Nega mõöda hajas ta meel jälle selgima. Mingi vägew võim surus teda maad waštus, ta hajas fütega enese ümber sompimo, tömbas aga fääed jälle tagasi, sest igal pool torfassi wad fuuse offad. Ta katus selle litjuwa asja alt pea seda ja üles töötä, aga ei peafennud. Ta märtab, et pea fangesste walutab, kui ta käega pead fatus, tunneb ta soojas wedeliku sõrmede wahele jooksmu — pea joosseb werd. Uus minestus õhvardab tema meeles mõistuse matta. Ta on nagu joobnud, kes omast olekust õiete oru ei saa. Kuidas sai ta puu otoste wahale? Mis oli temaga sündinud? Oõ on kottipime, mingit asja ei saa näha, kuid termi sobamist luulda.

Seal käib mõte nogu vâlk Märti peast läbi: ülemel saldal on tuul mõned puud maha murdunud ja neid alla misanud, ja üks on teda trebwanud, mist üks peenem oks, sest muidu oleks ta pea purustatud.

Kui fölik mitte nii birmus pime ei oleks, kui wâhegi aru vâlks saada! Tema käed otiswad lateralat; ei leia, aga sõrmede alla juhiub üks fûlm ast, raud, teerõbas. Siis otse tee peal on maha murdunud puud ja nende alla Märt matetud. Mõne minutि pârast tuleb sõidurong ja sõidab otse jelle jaaduwirna siisse, ja ta Märt ise on ladunud, kui tal mitte õnnes ei lähe siti olste wangitusest peaseda. Tema pea ei sunda enam mõielda, ja ometi selgib talle forraga üks mõte, mis fölike tema elujõudu lõitete õbutab, et temal lohusets on, rongi hussarimemisest peasta ja föiki neid raudtee-ametnissa ja reisijaid, kes rongis on. Ta peab siti puu oksade wahelt väija peajema, maleku mis mäsfab.

Ta fatus, kas patronitaasi alles vâl, leiab et see seal ja et seal mõned plahvauispatronid sees on, mis ta rõõbaste fulge vâlib siini panna, et rongijuhhi veel mõimsel filmavilgul hoiatada. Lateralat ta enam ei valla oisimo, see oleks asjata töö ja ajavutmine. Ta tömbab hinga, vâlab föile oma wiimist jõudu lostu, ja talle läheb õnnels, olste mahel edasi nikluda; ta tunneb, kuidas tal murdunud olste ja olasdie wahelt läbi tiffades iihu pealt laiali rebene-